

Truman Capote

Kabul Edilmiş
Dualar

Türkçesi: Süha Sertabibođlu

Roman

*“Kabul edilmiş dualar yüzünden, kabul edilmemişlerden
daha çok gözyaşı dökülmüştür.”*

AZİZE TERESA

Bu dünyanın bir yerinde, Florie Rotondo adında, müstesna bir düşünür var.

Geçen gün onun, okul çocuklarının yazılarına yer veren bir dergide basılmış fikirlerinden birine rastladım. Diyordu ki: *Eğer ben bir şey yapabilseydim gezegenimizin, Dünya'nın merkezine gider, uranyum, yakut, altın arardım. Bozulmamış Canavarları bulurdum. Sonra memleketime dönerdim. Florie Rotondo, yaşı sekiz.*

Florie, tatlım, senin ne demek istediğini biliyorum; sen bilmiyor olsan da; nasıl bilebilirdin ki, sekiz yaşında?

Çünkü ben gezegenimizin merkezine *gittim*; her halükârda, böyle bir yolculuktan doğabilecek cefaları çektim. Uranyum, yakut, altın aradım ve yoldayken, bu arayış sırasında başka şeyleri de gördüm. Ve dinle Florie, ben Bozulmamış Canavarları gördüm! Bozulmuşlarını da. Ama bozulmamış çeşitleri çok ender rastlanır şeyler: Siyah domalan mantarlarına karşılık, beyaz domalanlar gibi; bahçelerde büyüyen kuşkonmazlara karşılık, acı dişi kuşkonmazlar gibi. Ama yapmadığım bir şey varsa, memlekete dönmektir.

Aslında, ben bunları bir YMCA* kâğıdına yazıyorum; son bir aydır, manzarasız bir ikinci kat odacığında kaldığım, Manhattan'daki bir YMCA'da. Altıncı katı tercih ederdim; yani pen-

* *Young Men's Christian Association*: Hıristiyan Gençlik Örgütü. (ç.n.)

cereden çıkmaya karar verirsem çok önemli bir fark yaratırdı bu. Belki odayı değiştiririm. Yukarı çıkarım. Belki de hayır. Ben bir korkağım. Ama kendini aşağı atacak kadar korkak değilim.

Benim adım P.B. Jones ve kararsızım; size kendim hakkında bir şeyleri hemen mi söylesem, yoksa bekleyip de bu bilgileri hikâyenin arasına mı katışırsam. Hiçbir şey de söylemeyebilirim ya da çok az bir şey belki, çünkü ben bu konuda kendimi bu işin içinde biri, yani en azından, önemli biri gibi değil de, bir haberci olarak görüyorum. Ama herhalde işe kendimle başlamak daha kolay olacak.

Dediğim gibi, benim adım P.B. Jones; otuz beş yahut otuz altı yaşındayım; bu belirsizliğin nedeni, ne zaman doğduğumu yahut anne ve babamın kim olduğunu kimsenin bilmemesi. Bildiğimiz tek şey, benim St. Louis'deki bir vodvil tiyatrosunun balkonuna bırakılmış bir bebek olduğum. Bu olay 20 Ocak 1936'da olmuş. Mississippi nehrine bakan bir tepeye hakim, sert kırmızı taştan bir yetimhanede Katolik rahibeler büyüttü beni.

Ben rahibelerin gözdesiydim, çünkü zeki bir çocuktum ve güzeldim; benim ne kadar içten pazarlıklı yahut ikiyüzlü olduğumu bilmiyorlardı ya da nasıl nefret ettiğimi, onların pasaklılığından ve kokularından: Tütsü ve bulaşık kokusu, mum ve katran, beyaz ter. Rahibelerden biri, Rahibe Martha, oldukça severim, bana İngilizce öğretti ve bende yazarlık yeteneğinin var olduğuna öyle inanıyordu ki, ben de buna inanır oldum. Bununla beraber, yetimhaneden ayrıldığımda, kaçtığımda, ona ne bir not bıraktım ne de daha sonra onunla bir temas kurdum; duygusuz, oportünist yapımın tipik bir örneği.

Otostop çekerken ve kafamda gitmeyi karar verdiğim hiçbir yer yokken, beyaz, üstü açık bir Cadillac kullanan bir adam beni arabasına aldı. Boksör burunlu ve kırmızı, çilli, İrlandalılara benzer suratlı, iriyarı bir adamdı. Hiç eşcinsel diyebileceğiniz biri değildi. Fakat öyleydi. Nereye gittiğimi sordu bana ve ben omuzlarımı kaldırdım sadece; kaç yaşında olduğumu sordu, on

sekiz dedim; üç yaş daha küçüktüm aslında. Adam gülümsedi ve “İyi,” dedi, “bir çocuğun ahlakını bozmak istemem.”

Sanki benim bir ahlakım *varmış* gibi.

Sonra, ciddi bir şekilde, “Sen yakışıklı bir çocuksun,” dedi. Doğru; biraz kısaca bir boy, bir yetmiş (şimdi bir yetmiş iki) ama sağlam ve düzgün bir vücut, kahverengimsi-sarımsı dalgalı saçlar, yeşil benekli kahverengi gözler ve dramatik bir şekilde köşeli bir yüz. Aynaya bakıp kendimi incelemek daima moral vericiydi. Ve Ned içeri daldığında birinin bekaletini bozduğunu sandı. Ho ho! Bu işe çok erken yaşta, yedi ya da sekiz yaşında falan başlamış, benden büyük bir sürü çocukla, birçok rahiple ve de yakışıklı bir siyahi bahçıvanla olmak üzere, her türlü erkeği görmüştüm. Aslında ben bir paket çikolataya veren türden bir fahişeydim; üç kuruşluk çikolata için yapmaya-çağım şey pek yoktu.

Ned’le aylarca yaşamama rağmen onun soyadını hatırlamıyorum. Ames miydi? Miami Beach’teki büyük bir otelde –dondurma rengi, Fransızca isimli o Yahudi mekânlarından birinde– baş masördü. Ned bana işi öğretti ve ondan ayrıldıktan sonra hayatımı Miami Beach’teki bir dizi otelde masörlük yaparak kazandım. Ayrıca, kadın-erkek bir sürü özel müşterim oldu ve onlara masaj yapıp beden ve yüz egzersizleri çalıştım; gerçi yüz egzersizleri hikâyeden bir şeydir; içlerinde tek işe yarayanı sık emmedir. Şaka değil, alt çene bölgesini pekiştirmek için onun gibisi yoktur.

Yardımlım sayesinde Agnes Beerbaum yüzünün konturlarını harika bir şekilde düzeltti. Bayan Beerbaum, emekli olduktan sonra Fort Lauderdale’e çekilmiş ve orada birden ölümcül bir koroner kalp rahatsızlığı geçirmiş, Detroitli bir dişçinin dul eşiydi. Zengin değildi ama parası ve sırtında bir rahatsızlığı vardı. Onun hayatına ilk kez, belkemiğindeki spazmları yatıştırmak için girdim ve çıktığımda, normal ücretimin dışında aldığım bahşişler sayesinde, on bin dolardan fazla para toplamıştım.